

wiedeńskiej, następnie granicą między gruntami Bleszno i placami drobnych posiadaczy północnym brzegiem drogi polowej do szosy krakowskiej, wschodnim brzegiem tej szosy na południe do granic gruntów zaserwitutowych wsi Bleszna, następnie skręca na wschód do przecięcia się z granicą pastwisk zwanych „Wrzosowiak” i granicą tych pastwisk na północ do plantu drogi żelaznej Herbско - Kieleckiej dalej plantem do przecięcia z ulicą miejską „Bór”. Następnie granica skręca na południe, obejmując osadę młynarską zwaną „Bór-Kazimierzów” i grunty tabelowe włościan wsi Stradom, biegnie granicą południową tych gruntów do szosy Dzbowskiej. Następnie granica skręca na północ szosą do przecięcia się z granicą gruntów huty szklanej, idzie południową granicą tych gruntów w kierunku zachodnim, a później północnym do zetknięcia z gruntami koszar artyleryjskich i gruntów rozparcelowanych z folwarku Stradom-Zacisze. Od tego punktu granica skręca na zachód i biegnie prosto do drogi z Kawodrzy Górnej, skąd w kierunku północnym dochodzi do gruntów miejskich, obejmując folwark Zacisze i farbiarnię Heiningera. Dalej dotychczasową granicą miejską do granicy rozparcelowanych gruntów dawnego folwarku donacyjnego Lisiniec, skręca na zachód do granicy gruntów b. folwarku rządowego „Liszka Górna”, skąd idzie w kierunku północnym granicą tych gruntów i przeciąwszy szosę do Wręczyca po 900 metrach od tej szosy skręca na wschód do szosy Częstochowa — Krzepice — Wieluń i dochodzi do dotychczasowych granic gruntów miejskich przyległych do gruntów rozparcelowanego folwarku Grabówka, gruntów wsi Kiedrzyń i folwarku Wyczerpy do przecięcia się z granicą folwarku Kamień, następnie biegnie dotychczasową granicą miejską do zetknięcia się z gruntami wsi Kamień, dalej zachodnią granicą gruntów tej wsi do zetknięcia się z dawną granicą miejską przy byłym państwowym składzie spirytusu na Aniołowie. W dalszym ciągu biegnie dotychczasową granicą miejską do punktu wyjścia przy drodze mirowskiej.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1928 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

392.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 marca 1928 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych.

Na podstawie art. 11 i 17 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W załączniku Nr. 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniami Rady Ministrów: z dnia 3 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 470), z dnia 17 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 189), z dnia 25 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 528) i z dnia 23 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 236), wprowadza się w dziale „Urzędy i instytucje przy Prezesie Rady Ministrów” następującą zmianę:

W kolumnie „I. kategoria. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane” skreśla się stanowisko: „Dyrektor wydawnictwa dziennika urzędowego „Monitor Polski” wraz z odpowiadającymi mu w rubryce: „stopień służbowy” stopniami „VII — VI”, a wstawia się przed stanowiskiem: „Naczelnik sekretariatu prawniczego Najwyższego Trybunału Administracyjnego” stanowisko: „Dyrektor Wydawnictw Państwowych”, któremu w kolumnie: „stopień służbowy” odpowiadają stopnie „V — IV”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *K. Bartel*

393.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 17 lutego 1928 r.

o katastrze sił wodnych.

Na podstawie art. 258 punkt 4 i art. 266 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem uzyskania dokładnego poglądu na stan i warunki użytkowania sił wodnych w Państwie i ułatwienia w ten sposób racjonalnego wykorzystania tych sił, zostaje założony kataster sił wodnych.

§ 2. Kataster sił wodnych, opracowany i ogłoszony kolejno dla poszczególnych rzek, względnie odcinków rzek, podaje wartości potrzebne do obliczenia siły wodnej, t. j. powierzchnię dorzecza, spadek całkowity, rzędne zwierciadła wody, sekundową objętość przepływu i siłę wody dla charakterystycznych stanów wody, oraz daty co do sił wodnych już wyzyskanych t. j. nazwę i rodzaj istniejącego zakładu wodnego wraz z oznaczeniem spadku, rzędnej spiętrzenia, objętości wody roboczej i mocy instalowanej, ewentualnie także pojemności zbiornika retencyjnego.

Kataster składa się z tablic liczbowych i odpowiednich wykresów.

O zaprowadzeniu katastru dla danej rzeki lub jej odcinka ogłasza się w Monitorze Polskim.

§ 3. Opracowanie i ogłaszanie katastru sił wodnych oraz przeprowadzenie potrzebnych do te-

go studjów i pomiarów należy do zadań państwowej służby hydrograficznej.

W skład państwowej służby hydrograficznej wchodzi: Centralne Biuro Hydrograficzne w Warszawie, jako wydział Ministerstwa Robót Publicznych oraz następujące Biura Hydrograficzne:

- a) Biuro Hydrograficzne w Krakowie w Urzędzie Wojewódzkim (Dyrekcji Robót Publicznych) w Krakowie dla dorzecza Wisły od źródeł Wisły do ujścia Sanu (wraz z dorzeczem Sanu);
- b) Biuro Hydrograficzne w Warszawie w Dyrekcji Dróg Wodnych w Warszawie dla dorzecza Wisły od ujścia Sanu w dół rzeki;
- c) Biuro Hydrograficzne w Łodzi w Urzędzie Wojewódzkim (Dyrekcji Robót Publicznych) w Łodzi dla dorzecza Odry;
- d) Biuro Hydrograficzne w Wilnie w Dyrekcji Dróg Wodnych w Wilnie dla dorzecza Niemna;
- e) Biuro Hydrograficzne we Lwowie w Urzędzie Wojewódzkim (Dyrekcji Robót Publicznych) we Lwowie dla dorzecza Prypeci, Dniestru i Prutu.

§ 4. Projekty techniczne, dołączone do podań o pozwolenia wodno-prawne (art. 191) ustawy wodnej, oraz elaboraty znawców technicznych (art. 198 ustęp 7) w wypadkach, gdy się odnoszą do rzeki lub jej odcinka, dla którego jest już założony kataster, powinny być uzgodnione i nawiązane pod względem hydrologicznym do dat i szczegółów w katastrze.

Projekty techniczne sprzeczne z datami uwidocznionymi w katastrze będą zwracane petentowi do uzupełnienia.

§ 5. Władze prowadzące księgę wodną mają obowiązek o osnowie wpisu do księgi wodnej (§ 7 ustęp 1 i 2 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych o księgach wodnych z dnia 7 maja 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) zawiadamiać jednocześnie właściwe Biuro Hydrograficzne.

Tych samych danych odnośnie do zakładów wodnych już istniejących dostarczą wspomniane władze w myśl wskazówek udzielić się mających przez Centralne Biuro Hydrograficzne.

§ 6. Daty dostarczone Biurom Hydrograficznym przez władze prowadzące księgi wodne mogą być uzupełniane co do szczegółów objętych § 2 niniejszego rozporządzenia przez organa Biura Hydrograficznego. Biura Hydrograficzne podają uzupełnione daty do wiadomości władz wodnych, o ile chodzi o szczegóły, które w myśl obowiązujących przepisów mają być uwidocznione w księgach wodnych.

Właściciele zakładów wodnych obowiązani są udzielać powyższym organom wszelkich wyjaśnień i wskazówek co do szczegółów poboru i użytkowania wody oraz obowiązani są dozwolić wstępu do zakładu dla dokonania potrzebnych pomiarów.

§ 7. Przy udzielaniu pozwoleń na zakłady wodne, w wypadkach wymagających szczegółowego rozpatrzenia hydrologicznych podstaw projektu, w szczególności zaś tam, gdzie udzielanie nowego pozwolenia mogłoby spowodować rozdrobnienie większych spadków, władze wodne zasięgać będą opinii właściwych Biur Hydrograficznych (niezależnie od potrzeby zasięgnięcia opinii innych władz stosownie do postanowień art. 192 ustęp 2 ustawy wodnej).

§ 8. Przekroczenie przepisów § 6 ustęp 2 niniejszego rozporządzenia będzie karane według art. 247 ustęp 2 ustawy wodnej.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Sładkowski*

394.

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 21 lutego 1928 r.

o wprowadzeniu w obieg pojedynczych kartek pocztowych ze znaczkiem 15 gr. z podobizną Henryka Sienkiewicza.

Na mocy art. 21 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1927 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Poczty i Telegrafów (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 26) zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się w obieg pojedyncze kartki pocztowe (krajowe) ze znaczkiem wartości 15 gr. z podobizną Henryka Sienkiewicza.

§ 2. Kartki powyższe mają wymiar 105×148 m/m, u góry, po lewej stronie, napis: „Nadawca”, pośrodku „Kartka pocztowa”, po prawej znaczek opłaty 15 groszowy, o wymiarze 22,5×18,5 m/m, z podobizną Henryka Sienkiewicza na tle jasnego prostokąta. W górnej części znaczka na jasnym tle znajduje się napis z ciemnych liter „Poczta Polska”, u dołu zaś, pośrodku, cyfra i napis „15 gr.”. Boczne i dolne części znaczka posiadają ornamentacje z motywów zakopiańskich.

Kolor znaczka, napisów i linjatury — niebieski.

§ 3. Znajdujące się w obiegu kartki pocztowe ze znaczkiem 10 gr. są ważne aż do wyczerpania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*